

MARIOTOVI DEDIČI

—→ Predurčenie ←—

—→ MARJA HOLČYOVÁ ←—

FRAGMENT

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Mariotovi dediči 3 – Odhodlanie

Marja Holecyová

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Prehľad

MARJA HOLEČOVÁ

 FRAGMENT

Venujem
trom výnimočným osôbkam –
drahému Feroslavovi za to, že mi vnukol nápad,
a Anitke s Livkou za to, že mi dodali
odvahu zrealizovať
ho.

Obsah

Prológ – Neželané stretnutie	7
1. Dve smiešne slová	13
2. Rozprávka za siedmimi horami	20
3. Metojov zmysel pre humor	30
4. Ach, tie rodinné vzťahy	37
5. Život naruby	51
6. Predsudky	58
7. Byť atrakciou	69
8. Prísahy	78
9. Mursovi potomkovia	83
10. Metojove komnaty	96
11. Osobný pobočník	103
12. Zakliata vuznoška	110
13. Diera v pamäti	121
14. Trpasličie tajomstvá	129
15. Nezvestný	134
16. Prútky verzus pištole	143
17. Liečenie	152
18. Nevraživosť profesorov	159
19. Záhadná jasnovidka	166
20. Vyrovnání	174
21. Veľa otázok, málo odpovedí	180
22. Čarodejník	188
23. Za dverami sa skrýva odpoveď	197
24. Výročné prípravy	205
25. Objavenie priateľstva	215
26. Ludrefora	224
27. Nečakaná nástraha	238
28. Bzducha alebo rytier	243
29. Stará intrigánka	250
30. Záhadné iskričky	258

31. Odhalenia Henricha Arabesa.....	267
32. Najkrajší darček	279
33. Odhodlaná	289
34. Bedina moc.....	301
35. Lepšie ako násilie.....	308
36. Tajomstvá Komory.....	315
37. Vinníci a Zradcovia.....	328
38. Falošná podoba.....	333
39. Drobná návšteva.....	340

Prológ

Neželané stretnutie

Dvere sa s hrmotom roztvorili. Grigorias preglgol. Vedel, že bude musieť čeliť jeho hnevu, no dúfal, že sa stihne pripraviť. Silný vietor prefukoval cez škáry pevnosti a zavýjal ako na poplach.

Vysoký mocný muž vošiel dnu a rýchlymi krokmi sa k nemu približoval.

Grigorias vedel, že nemôže prejať strach, to by ho ešte viac rozzúrilo. Zhlboka sa nadýchol a jeho zrak sa stretol s hrozivými tmavými očami. Čakal to najhoršie.

„Grigorias Zka!“ zreval muž. Jeho hlas sa ozýval po celej pevnosti ako ohromné dunenie zvonov. Vyvolával hrôzu dokonca aj u Grigoriasa.

„Pane,“ vysúkal zo seba tak pokorne, ako mu to jeho hrdosť dovolila.

Zrazu jeho ruka bolestivo zovrela Grigoriasov krk: „Teraz... teraz som tvoj pán, Grigo? A vtedy, keď si sa...“

„Všetci máme svoje tajomstvá, Marioto!“ precedil pomedzi zuby, no okamžite to olutoval. Zovretie ešte zosilnelo a on len ťažko lapal po dychu.

„Tajomstvá!“ zopakoval Marioto. „Tie prekliate tajomstvá!“ Od zlosti nedokázal ďalej pokračovať, no nevytiahol prúťik, takže Grigo vedel, že to najhoršie mu zatiaľ nehrozí.

„No tak, Marioto,“ zašepkal, „obaja vieme, že ma nezabiješ... Nemôžeš! Vyzúriť sa môžeš tam!“ pohľadom ukázal na zatvorené dvere. Marioto ho pustil a Grigo sa po stene zosunul až na zem. Masíroval si ubolený krk, prerývane dýchal, ale bol spokojný.

Nech bude Mariotova pomsta akákoľvek, teraz sa musí sústrediť na iný boj. A Grigo vedel, že ten ho dostatočne vyčerpá.

Marioto hľadel na vysoké tmavé dvere a zaťal päste silou, ktorá by menšieho tvora iste pripravila o život.

Provokatívne sa zasmial: „Urobil som ti láskavosť, nie? Vďaka mne sa proti nej konečne môžeš postaviť a dokázať, že si ten správny vodca! Že si sa vzdal predchádzajúceho života a všetkého, všetkých, čo ťa s ním spájali. Dokáž, že si hodný svojho postavenia!“

Neodpovedal, len zúrivo hľadel na zatvorené dvere. Grigo vedel, na čo myslí. Marioto sa tomuto okamihu celé roky vyhýbal a teraz, bez varovania, bez času na rozmyslenie, sa musel postaviť proti nej a definitívne zahodiť celú svoju minulosť.

„Vieš, čo musíš urobiť, však?“ polohlasne sa ho spýtal. „Marioto! Vieš, čo je tvojou povinnosťou! Všetci to od teba očakávajú!“

Marioto odtrhol zrak od dverí a prebodol Griga zúrivým pohľadom. „Nik,“ v jeho hlase sa ozývalo desivé nebezpečenstvo, „nik mi nebude prikazovať, čo mám alebo nemám urobiť, Zka! Ani ty! Nemusím vám dokazovať, že som váš vodca, lebo ja ním som!“ Oči mu svietili od zlosti. „Nemáš právo miešať sa do môjho života, nemáš právo rozhodovať za mojím chrbtom a nemáš najmenšie právo radiť mi, čo mám urobiť!“ Grigorias cítil, ako ho pohľadom pomaly dvíha zo zeme. Snažil sa nepodľahnúť panike: „Ak ma nebudeš rešpektovať ako svojho pána, zabudnem na všetko, čo nás kedý spájalo, a bez milosti ťa zabijem! Nechcel som ju vidieť, lebo minulosť som vymazal, a nie preto, že sa jej bojím, ty idiot!“ Keď si s Grigoriasom hľadeli do očí, opäť ho pevne zovrel pod krkom a pritlačil k stene. „S tebou si to vybavím, hneď ako skončím s ňou...“ naklonil sa k nemu, akoby si chcel lepšie vychutnať utrpenie v každom svojom slove. „Ty vieš, Grigo, že zradu vždy trestám prísne. Veľmi prísne.“ Grigova tvár strácala aj posledné zvyšky farby. Marioto šepky dodal: „To, čo si urobil, bolo horšie ako zrada!“

Potom ho pustil a prudko otvoril dvere. Grigo sa pozviechal až o niekoľko minút.

Kľáčala na zemi, vyčerpaná, s pocitom úplnej bezmocnosti. Zrazu sa dvere roztvorili a dnu vošiel Marioto. Spotené ruky si utrela do džínsov a stonajúc vstala. Nech ju to bude stáť čokoľvek, postaví sa mu čelom! Nič iné jej ani nezostávalo. Vedela, že nádej na slobodu sa už vytratila, ale o dôstojnosť prísť nechcela. Tá jej ešte zostala.

Zastal len niekoľko krokov od nej. Premeral si ju skúmvým pohľadom. „Dúfal som, že ťa už nikdy nestretnem,“ zašepkal s toľkou nenávisťou, až to ju samu prekvapilo. A zranilo. Bolo to už tak dávno, no predsa nedokázala zabudnúť na všetko, čo s ním prežila! Nikdy by si nebola pomyslela, že budú niekedy stáť zoči-voči ako nepriatelia. Kedysi ho tak veľmi milovala! Hnevala sa na seba, že tie spomienky a city nedokázala v sebe úplne potlačiť ani teraz.

On s tým očividne nemal problém.

„Dúfala som, že keď ťa nabudúce uvidím, už budeš mŕtvý!“ vyštekla tak zlostne, ako len dokázala. V ruke pevne zovrela svoj meč Meridit.

Uškrnul sa: „Milá Melánia, ty by si chcela zabiť neporazitelného?“

„Milý Marioto,“ do oslovenia vložila toľko irónie ako on, „nezabúdaj, že v mágii je možné všetko. Stačí len nájsť to správne zaklínadlo!“

Zasmial sa a vyzývavo rozopäl ruky. „Tak prosím, Mel! Máš príležitosť! Zabi ma!“ naklonil sa k nej. „Znič ma!“

Prižmúrila oči. Tušila, že tento rozhovor nikam nevedie. Tušila, že to je len predohra boja, a vedela, ako sa ten boj napokon skončí. Nemala nádej na útek a ani najmenšiu nádej na víťazstvo – Marioto bol veľmi mocný a ona veľmi slabá. Ocitla sa v slepej uličke a na jej konci videla už len jediné – smrť. „Nenávidím ťa,“ zašepkala tak ticho, že ju mohol počuť iba on. Srdce jej bilo ako splašené. Nechcela to ďalej natahovať.

Na chvíľu zatvorila oči a svoje posledné myšlienky venovala jej... svojej dcére. Jedinej bytosti, ktorú milovala a nemusela sa báť, že ju niekedy sklame. Jej fotografiu cítila vo vrecku džínsov. Bola to jediná bytosť, pre ktorú sa jej oplátilo žiť.

Keď otvorila oči a videla jeho arogantnú a vyzývavú tvár, nenávidela ho ešte viac ako kedykoľvek predtým! Preňho prišla o svoju dcéru! Len preňho!

Premenila Meridit na meč a zahнала sa. Marioto zrazu držal v ruke svoj Antiochos, čo sa zmenil na palicu a odrazil Melániin útok s takou ľahkosťou, akoby sa len zahnal za otravnou muchou. Ďalší úder zablokoval s takou obrovskou silou, až Mel odsotilo a takmer stratila rovnováhu.

Nedoprial jej ani chvíľu na spamätanie.

Jeho palica sa náhle zmenila na meč a zaútočil ním, skôr ako sa mu stihla uhnúť. Poranil ju na pleci. Cítila, ako jej teplé pramienky krvi stekajú po roztrasenej ruke, ale nemala čas venovať im pozornosť. Marioto útočil opäť s ešte väčšou razanciou.

Vedela, že takému úderu by nedokázala vzdorovať, ani keby bola pri sile, a tak sa len skrčila a prekotúľala nabok. Chcela mu podraziť kolená, Marioto však všetky jej pokusy zastavil. Zahnal sa a bez najmenších problémov rozlomil jej Meridit na dve časti. Po celej miestnosti sa ozval ohlušujúci tresk. Ruky sa jej od nárazu roztriasli ako po zásahu chvejivého zaklínadla. Hrdlo jej zovrelo, jej tvár ožiarila krvavočervená žiara. Ešte nikdy nič podobné nevidela, ale bola si istá, že v ruke jej zostal len kúsok meča bez najmenej magickej moci. Tak ako sa pomaly vytrácali červené iskry pred jej očami, tak sa vytrácala aj mágia z jej Meridit a ju nechávala úplne bezmocnú.

„Nikdy si nemala šancu vyhrať,“ povedal zlostne.

Odtrhla pohľad od Meridit, zodvihla bradu a odhodlane a zároveň rezignovane zašepkala: „... ale aspoň zomriem so ctou, Marioto!“ V jej hlase mohol počuť všetko, čo celé roky v sebe dusila, čo si odmietala priznať. Pociť krivdy, nenávisť, zúfalstvo, samotu, nenaplnené sny. Kedysi bol pre ňu celým životom, teraz sa stane tým, kto ju o život pripraví.

Zaútočila naňho zvyškom Meridit, ktorý jej ešte zostal v ruke. Do toho úderu vložila celú svoju silu, všetko odhodlanie, hoci si uvedomovala, že prehrala už dávno predtým, ako vošiel do miestnosti.

Keď do dediny Lubietová prileteli Mariotovi vojaci, nik z miestnych na nich nezaútočil. Všetkých bojaschopných dedinčanov zaujímala krvácajú-

ca žena, ktorú priniesli. Navyše nik z nich by sa neodvážil bezhlavo bojovať proti toľkej presile. Sluhovia mohli bezpečne položiť krvácajúcu na chodník a vrátiť sa k svojmu pánovi.

„To je Mel!“

„Melánia!“ rozliehalo sa po ulici. Obyvatelia Lubietovej vybiehali zo svojich domovov ku krvácajúcej žene a volali o pomoc. Niektorí sa ju pokúšali zodvihnúť, ale ona im v tom zabránila. „Zavolajte Metoja... Metoja,“ šepkala. „Metoj... Metoj...“

Dedínčania sa predierali k nej. Snažili sa zistiť, čo sa stalo, vyliečiť jej rany. Keď k nim rýchlymi krokmi prišiel vysoký starý muž so strnulým výrazom na tvári, s rešpektom začali ustupovať, aby mu uvoľnili cestu k Melánii.

„Metoj...“ opakovala stále.

Kľakol si a bez toho, aby sa na ňu pozrel, položil ruky nad jej ranu na hrudi. S námahou položila svoju ruku na jeho. „Nemá to zmysel,“ zašepkala, „prosím... prosím, počúvaj ma!“

Starec sa na okamih zarazil, no potom privrel oči a začal šepkať liečivé formuly.

„Nie!“ vykrikla slabým hlasom. „Toto už nevyliečiš, musíš...“ Telom je prešiel bolestivý kŕč, ktorý jej zabránil pokračovať. Zastonala. Nie, musí im to povedať! Musí to urobiť, skôr ako bude neskoro!

S vypätím posledných síl odsotila Metojove ruky, márne sa pokúšajúce vyliečiť ju, a dokončila: „Musíš ma vypočuť!“

Konečne sa na ňu pozrel. V jeho očiach sa na chvíľu zjavilo strašné zúfalstvo, no potom ho vystriedala nevyspytateľná maska. Tá, na ktorú bola zvyknutá po celý život. „Nemala si tam ísť...“ povedal tónom, z ktorého jasne cítila, že už pochopil, aké strašné sú jej zranenia. Už aj on pochopil, že zomiera.

Lubietovčania sa hmýrili okolo ako mravce, kadečo si šepkali, no nik z nich nemal odvahu prehovoriť nahlas. Boli zdesení a napätí zároveň.

„Marioto,“ šepkala Melánia, „Marioto má dcéru.“ Ledva lapala po dychu. Cítila, ako sa jej z tela vytrácajú posledné zvyšky života. „Ja mám dcéru. Ukryla som ju pred ním v starej... starej Nitre. U Ivana... prosím,“ hovorila veľmi vzrušene, ale čoraz viac ju prerušovala silná bodavá bolesť.

„Prosím, postaraj sa o ňu. Ochráň ju.“ Chcela zovrieť jeho ruky, ale sily jej dochádzali. Zašepkala: „Odpusťte mi...“

Zrazu jej ruky ochabli. Nevidela už ani Metojovu vráskavú tvár, ktorá sa nad ňu skláňala. Akoby mala pred očami tmavý, desivý závoj, cez ktorý už neprenikalo nijaké svetlo zo sveta živých. Jediné, čo vnímala, bola tá ostrá, neznesiteľná bolesť, rozlievajúca sa po celom tele. Poslednýkrát zalapala po dychu, potom tá krásna tvár ovisla v starcovom náručí a jej oči sa navždy zatvorili.

Jantárový amulet na jej krku sčernel.

Jej posledné slová spôsobili medzi dedinčanmi veľký rozruch. Tí, čo ich počuli, boli šokovaní a nevedeli, či ju majú ľutovať, alebo nenávidieť. Ostatní plakali. Správa sa však šírila veľmi rýchlo a plač sa zaraz menil na úžas až opovrhnutie.

Niektorí k správe niečo pridali, iní ju prekrútili (možno ju zle počuli, možno ich priveľmi šokovala), takže medzi poslednými v zástupe Ľubietčanov sa už hovorilo:

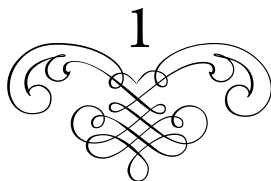
„... že Mel ukrývala syna Ivana s nejakým starým Nitranom.“

„Melánia mala dcéru s Ivanom.“

„S Ivanom od nás?“

„Samozrejme, že od nás!“

Tí na konci si mysleli, že otec jej dieťaťa patrí k nim a určite to nie je Marioto, takže všetko bolo v poriadku. Plakali ďalej.

Dve smiešne slová

„Vyzerajú ako mafiáni.“

„Nehovorím, že to nie je vtipné,“ namietala Mija. Sedela v školskej šatni a veľmi skepticky hľadela na prácu svojich spolužiakov. Už od rána jej žalúdok zvierala nepríjemná, tupá bolesť. Nemala náladu na hádky, no s ich nápadom jednoducho nesúhlasila a nemohla mlčať. „Nechápem, na čo je to dobré...“

Jej spolužiak Andy sa k nej otočil a veľmi pomaly, akoby to vysvetľoval malému dieťaťu, odvetil: „Sme deviataci. O pár mesiacov túto školu definitívne opustíme... Musíme po sebe predsa niečo zanechať. Vykonať niečo, aby na nás ešte dlho spomínali! Rozumieš?“

„Školský rok sa ešte len začal,“ pripomenula mu rázne. „Myslíš, že keď to tu bude po celý rok visieť, nik si to nevšimne? Veď ešte dnes to uvidí naša upratovačka!“

Všetci sa zasmiali. Andymu sa na tvári rozhostil víťazoslávny úsmev. Ukázal na plagát oproti Miji. „Tento plagát nám priniesla sama pani upratovačka... Učiteľov má zrejme v láske rovnako ako my. Hovorila, že sa vôbec nenarobia tak ako ona a majú omnoho vyššie platy a blá-blá-blá...“

Mija sa pri pohľade na plagát polonahého kulturistu uškrnula. Hlavu mal prelepenú fotografiou riaditeľky školy.

Z jednej strany šatne bola stena a z druhej mreže, ktoré ju oddeľovali od

susednej šatne. Stena bola zvyčajne prázdna, kde-tu bola špina po desiatej alebo stopa po špinavých topánkach. Od dnešného dňa ju však nahusto pokrývali plagáty s kulturistami, zvieratkami či polonahými hviezdami s hlavami členov učiteľského zboru.

„Mija, prepána, nebuď taká strachopudka! Nik na to nepríde!“ zapojila sa do rozhovoru aj jej kamarátka Kača. „A keby aj, no a čo? Trochu nám vynadajú...“

Mija si rezignovane sadla na lavičku: „Lenže váš otec nie je jednou z obetí tohto pamätného kúska...“ Občas bolo obrovskou nevýhodou chodiť do tej istej školy, kde učil aj jej otec... Síce len adoptívny, no iného v živote nemala a na nikom jej nezáležalo viac ako na ňom.

„Podľa mňa je fajn, on to zoberie s nadhľadom,“ presviedčal ju Andy a opäť pokračoval v lepení ďalších plagátov.

„On áno, ale riaditeľka sa určite naštvie, a ak budem mať problémy s riaditeľkou, budem mať problémy aj s ním!“ Potom mávla rukou: „Kašlite na to, aj tak už na tom nič nezmením...“

Nemusela im to dvakrát opakovať. Bez váhania pokračovali ďalej v práci a dobre sa zabávali na obrázku žirafy, kam prilepili hlavu jej oca, Ivana Vilhana.

Mija si nemohla pomôcť, ale odmalička mala radšej pocit bezpečia a istoty, že jej nič nehrozí. Nikdy netúžila púšťať sa do takých nezmyselných ‚dobrodružstiev‘, aké práve podnikali jej spolužiaci. Nemala však síl zabrániť im v tom. A tak jej nezostávalo nič iné, len sa usmiať, keď namiesto hlavy nahého batolaťa nalepili fotografiu pani Denglovičovej, učiteľky prírodopisu.

„Je rozkošná,“ uškrnula sa.

Po celej šatni sa rozliehal hlasný smiech. Ten však zrazu stíchol. Všetky oči sa upreli k dverám, kde stáli dvaja neznámi muži v oblekoch. Na tvári mali akýsi zvláštny, nevyspytateľný pohľad.

„Hľadáme slečnu Vilhanovú,“ povedal jeden z nich. Tmavé vlasy mal ulízané dozadu, ruky prekrížené na hrudi, oči prížmúrené. Tváril sa, akoby šlo o veľmi dôležitú akciu.

Mija nasucho preglgla. Tých mužov nepoznala, nikdy v živote ich nevi-

dela. Odkiaľ vedia jej meno? Podľa vzhľadu usúdila, že nemajú ani tridsať rokov, takže to nemôžu byť ani ocovi starí priatelia.

Druhý, ryšavý muž s rovnako vážnym pohľadom, no nie s takými pedantne upravenými vlasmi, blúdil pohľadom po celej miestnosti. Keď sa jeho oči stretli s Mijinými, nenápadne kývol hlavou jej smerom, aby ju ukázal svojmu kolegovi.

Ničomu nerozumela. Ako je možné, že ju spoznali. Bola si stopercentne istá, že nikdy predtým ich nevidela.

Andy sa otočil k Miji a prerušil ticho, ktoré nastalo po ich príchode: „Slečna Vilhanová, máte návštevu...“

Hrdlo jej stiahlo. Podišla bližšie k mužom, ale viac sa k nim nemienila priblížiť. Ani trocha sa jej nepáčili.

„Starešina Metoj chce s vami hovoriť,“ povedal muž s ulízanými vlasmi.

Miji sa zazdalo, že pri pohľade na ňu znervóznel. Nadvihla obočie. „Starešina Metoj?“ zopakovala. *Kto to je?*

„Podte, prosím, s nami,“ požiadal ju mierne.

Už len pri tej myšlienke mala chuť zutekať. Ísť s týmito mužmi? Srdce jej bilo ako splašené, keď odvetila: „Nemôžem. Idem domov, čakám... čakám len na svojho otca.“

Ulízanec pri jej poslednej vete zbledol.

Druhý muž však zachoval chladnú hlavu a opäť zopakoval: „V tom prípade vám znova pripomínam, že starešina Metoj vás žiada o rozhovor.“ Tie dve smiešne slová zdôraznil, akoby to bola akási šifra, ktorej mala rozumieť.

„A ja vám v tom prípade znova pripomínam, že čakám na svojho otca. A pôjdem domov len s ním!“ trvala na svojom.

Obaja muži znervózneli. Mija za sebou počula nepokojný šepot. Vtom si čosi uvedomila! Ak tí dvaja stoja teraz pred jej šatňou, museli prejsť okolo vrátnice. Lenže vrátnik nepúšťal do školy nikoho cudzieho, ani rodičov žiakov, pokiaľ ho okolnosti neprinútili. Títo dvaja by nemali nijakú šancu preklíznúť okolo neho! Jedine... jedine násilím.

Začala päste, aby si nevšimli, ako sa jej trasú ruky.

„Starešina chce s vami hovoriť, a to hneď!“ vyhlásil ulízanec už menej zdvorilým tónom.